

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਡਿਸ - ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪੰਜਾ ਮਾਰਦੀ ਹੈ? ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜੇ ਬੱਚੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੰਜਾ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਇਆ ਅਤੇ ਥੱਪੜ ਲੱਗਿਆ, ਇਸ ਨਾਲ ਪਦਵੀ ਭਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੋੜਨਾ ਇਹ ਹੀ ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ।
- ਗੀਤ:-** ਨਾ ਵੇ ਹਮ ਸੇ ਜੁਦਾ ਹੋਗੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਸੀ, ਜੱਦ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਆਇਆ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਕੇ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਅਫਿਕ ਫਿਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਬੱਚੇ, ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਹੋਕੇ ਇੱਥੇ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੋ। ਕਮਲ ਦਾ ਫੁੱਲ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਪਾਣੀ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਹਿਣਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਸਿਰਫ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਪਾਵਨ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਰੂਰ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ ਹਨ ਅਤੇ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਜੱਦ ਫਿਰ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤੱਦ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿੱਚਕਾਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡੋ। ਨਹੀਂ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਿਰਫ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਦੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡੋ। ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੇਵਾ ਅਰਥ ਆਪ ਹੀ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਹਨ ਘਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਛੁਡਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਨਿਕਲੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੁਡਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਸ਼ਾਦੀ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਸ਼ਾਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਈਏ। ਬੱਚੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਮਰਾਜ ਹੋਵੇ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ। ਹੇ ਰਾਮ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਬਣਾਓ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਹੈ ਵੀ ਇਵੇਂ। ਇੱਥੇ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਥੋੜੀ ਰੱਚਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ - ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੰਸ ਆਦਿ ਕਿੱਥੇ ਆਇਆ।

ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮਨਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਬਰਬਾਦੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਸਚਰਯਵਤ ਸੁੰਨਤੀ, ਕਥੰਤੀ, ਭਗੰਤੀ ਜਾਂ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬੰਨਤੀ। ਕਿੰਨੀ ਜਾਕੇ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਬਦਲੇ ਕੋਡੀ ਮਿਸਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਆਪਣਾ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਚਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਾਪ ਦਾ ਫਿਰ ਸੋਗੂਣਾ ਦੰਡ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਣਗੇ ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਘੱਟ ਪਦਵੀ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਣ ਆਏ ਹੋ ਫਿਰ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਰਤਬੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਯਗਿਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਡਾਲ ਦਾ ਜਨਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਫਿਰ ਚਲਣ ਵੀ ਇਵੇਂ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਪਦਵੀ

ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਜੋ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਮਿਲੇ। ਯਗਿਆ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਹੋਕੇ ਭਗੰਤੀ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਜਾਕੇ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਗੁਣਾ ਸਜਾਵਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ। ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜੋ ਘਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਹਨ, 8 ਆਏ ਜਾਂ ਰੁਪਿਆ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਹਜ਼ਾਰ ਵੀ ਦੇਣ ਤਾਂ ਵੀ ਗਰੀਬ ਦੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਾਪ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੋਗੁਣਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ - ਇਹ ਕੀਤਾ, ਹੁਣ ਖਾਓ ਸਜ਼ਾ। ਪਦਵੀ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੁਣਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਕਈ ਬੱਚੇ ਉਲਟੀ ਚਲਣ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹੋ। ਜੇਕਰ ਲੂਨਪਾਣੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਡਿਸ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਚੂਹਾ ਹੈ, ਫੁੱਕ ਵੀ ਦਿੰਦੀ, ਕੱਟਦੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ, ਖੂਨ ਵੀ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਖੂਨ ਕੱਢ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕਰਮ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। 5 ਵਿਕਾਰ ਇੱਕਦਮ ਸਿਰ ਮੁੰਡ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਤਾਂ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਫਿਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਹਿਣ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਥੋੜੀ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਹਾਂ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੇ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਹਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਮਾਇਆ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੰਜਾ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੋੜਨਾ ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਥੱਪੜ ਲੱਗਿਆ। ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਝਾੜੂ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ, ਮੰਮਾ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬੇਮਬੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਚਾਤ੍ਰਕ ਬਹੁਤ ਸੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਚਾਤ੍ਰਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਡਾਂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਚੰਗੀ - ਚੰਗੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਚਾਤ੍ਰਕ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਫਾਲੇ ਕਰਨਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਬਦਨਾਮੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਥੋੜੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਰਗਾ ਪਾਵਨ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਸੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਕੇ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜੇ ਧੋਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਇੱਕ ਉੱਕਾਰ... ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅਕਾਲਤਖਤ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਗੁਣਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਈ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਓ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਗੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਉਲਟਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਨੀਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਚਾਈ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਤੋਂ ਘੁਸਕੇ ਆਵੇਗੀ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਦੀ ਹੇਡਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਸਰਵਿਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਕਿਸੀ ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬੱਚੇ ਜੋ ਨਾਫਰਮਾਬਰਦਾਰ ਹੋਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਤਾਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਪੂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਕਪੂਤ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਇੱਥੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਤਿਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹੋ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਾ

ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਏ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਵਿਮਾਨ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਵੇਖ - ਰੇਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ ਭਵ:
ਜਿਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਜਿੰਨੀ ਦਿਵਯ ਹੈ, ਦਿਵਯਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਉੱਨੀ ਸਪੀਡ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਤਾਂ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਵਿਮਾਨ ਦਵਾਰਾ ਇੱਕ ਸੇਕੰਡ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਕ੍ਰਮਾ ਕਰ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੇਖ ਰੇਖ ਕਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੇ। ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਬਣ ਕੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਵੋਗੇ ਉਤਨਾ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜਯੋਤੀ ਵੇਖੀ, ਚਲਦੇ ਹੋਏ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਵੇਖੇ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਖੁਦ ਕਲਿਆਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣੀ ਮਾਸਟਰ ਰਚਦਾ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਬਣ ਕਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣਾ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

*****

"ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਂਵਾਕ"

1). ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੀ ਹੈ? ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਬੱਚੇ, ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਤ ਹੈ ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਹਾਂਵਾਕ ਹੈ। ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਹਿਮਾਲਯ ਪਹਾੜ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਲੀ ਨਾਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਵਤ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਪ੍ਰਵਤ ਕੈਲਾਸ਼ ਪ੍ਰਵਤ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਲੀ ਨਾਗ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੇ ਸਰਵ ਸੱਪਾਂ ਕੇਵਲ ਕਾਲੇ ਨਾਗ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਰਵ ਸੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ ਹੈ ਗੋਇਆ ਥੱਲੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਤ ਉੱਥੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ, ਗੋਇਆ ਹਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਿੱਧ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇਵੇਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਵੇਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ 24 ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੱਛ - ਮੱਛ ਆਦਿ ਸਭ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਥਿਆ ਗਿਆਨ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸ੍ਵਵਤਰ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵਵਤਰ ਮਾਇਆ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਆਪਕ ਕਿਵੇਂ ਠਹਿਰਿਆ? ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਵਵਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2) ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ - ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ:- ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਸਥੂਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੁਅਫਿਕ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸੂਕਸ਼ਮ ਰੂਪ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧਾਮ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅੱਖਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੈ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਵੀ ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਤਤ੍ਵ ਹੈ, ਉਹ ਹੋਇਆ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਠਿਕਾਣਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਿਟਾਇਰਡ ਹੋਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਦੂਜੀ ਹੈ ਆਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵਤਾ ਆਕਾਰੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਸਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਭਾਗ ਹਨ - ਇੱਕ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਅਧਾਕਲਪ ਸ੍ਵਦਾ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਕਲਯੁਗੀ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਉਹ ਦੋ ਦੁਨਿਆਵਾਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਭੋਗ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ। ਹਾਂ, ਜਰੂਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਸਭ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਚਲਦੀ ਸੀ ਪਰ ਇੰਨਾ ਜਰੂਰ ਸੀ ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਤਨਾ ਕਰਮਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਮਬੰਧਨ ਰਹਿਤ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਆਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਤੀਜੀ ਹੈ ਸਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਅੱਛਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।